



הסירה שירדה לאילת. מכונית המשא בעלת ששת הגלגלים שהובילה אותנו לאילת נשאה סירה שהתחזקה לשוט, למחרת, במפרץ אילת המכחיל אולם הנסיעה הרעידה נימות (נסתרות, כנראה) בלב הסירה, שפקעה את תפריה ולא יכלה לצוף במי אילת. אולם תוך שבוע יגיע אתה מארבעת המומחים הגדולים בארץ לתיקוני טירות, יספל בה, וישט אותה.

צרוביחמה שהצהיבו בצדי הכבישים, בוחק לבנוני וצח של בתי מעברת טבריה הלכנים והסדורים הנדסית. אחר באו צבעיו הנוחים, המרגיעים בדוגמתם החזרות אינסוף, של עמק יזרעאל: מרובעי הכחול שהחזירו את קרני השמש והיו, בעצם, רק אנמי גידול דגים מלאכותיים. מלבני הארגמן-החום שלא היו אלא שדות פלחה חרושים, תלי הצהוב שהודיעו על גרנות ומתכנים. ואחר — מערבה לחדרה, דרך וואדי עארה על חורבות אפורות של כפריו הנטושים ובתי חיי מר אפורים לא פחות של כפריו ה' מיושבים, שהבליטו מדי פעם דגלי מדינה דהויי-כחול שבישרו על מ' קום מושבו של מושל צבאי. ומחזרה דרומה, דרך עמק חפר, זהוב החולות וירוק הגנים, לנתניה רבת הגנים המלבנים. המוריקים ב' חוצפה מש. ובדרך תל-אביבה, מע' בר חזילות אדומות גנות רעפים ר' כתומות טיה אל שיכונים מלבינים עטורי גזוזטרות עשויות ברזל. ובמחצית הדרך האחרונה חלפו כל הצבעים שנית במהירות: ים תיכון מכחיל באופק, פרדסי שפלה מורי' קים, כרמי זיתים מכסיפים, אדמת חמרה דשנה ואדומה שהלכה והת' מזגה עם הליס האפור-צהוב של ה' דרום. הנגב. מעבר לאיי התיישבות מוריקים בשדותיהם ומלבינים בב' תיהם, ערוצים חרבי מים ואהלי בדויים שחורי יריעה חדרנו לנגב, לערבה בהותירנו מאחורינו את באר' שבץ צחורת הבניינים, המתרבים מדי יום.

והערבה לא היתה, למרבית הת' מהון, חד-גונית: לא היה בא אפור של מדבר או חום של שממה או צהוב של חולות. היו בה כל הגו' נים, על הברקותיהם השונות, התר' כבויותיהם המזוורות. ים צבעים גדול שהכאיב לעין בהבעת הפראות שבו. אך גם הערבה הגיעה לקיצה. בל' שה נקודת התאחוזה, על בתי הפ' חים שלה, צריפוני העץ בעלי צבע בלתי מוגדר ואחר דהרה מכונית



השוטר הצבאי הספור. אריה רוגלסקי עמד בכביש פלוגיה, הסביר כי לא זאת הדרך והשיג לנו (תוך שלי' שת רבעי שעה) מקום במכונית משא (מלאת חול) שהסיר עה אותנו עד קיבוץ טעד, בואכה עזה בכיוון באר-שבע.



הזיהוי: צבעים. אולם מלבד מחוגי השעונים ואבני הקילומטרים שתווחם (או חליפתם) המהירה ציינו את מ' רוצנו אילתה, נגשרש עוד רושם. לא רושם לחאי, אלא רושם עיקרי דחקא, המוזה וקובע את כל מסע חמש מאות הקילומטרים לאורך הארץ: שלל הצבעים, בכל גזוני הקשת, מצפון לדרום.

הירוק הרענן של בקעת גני הפירות (תפוחים, שזיפים קטופים ודובדבנים) של כפר גלעדי התמוג עם אדמומיתה של אדמת גוש החולה, אפורותם של הרי הבשן, מימיהם העכורים-כהים של מעיינות זעירים ליד קריית שמונה, היא חלסה, התערבו עם בר' הק כחול של ים הכינרת ה' נראה כנתנו על פיסת הייד ממורד ראש פינה, בואכה טבריה.

אביטל יושבה, על-פירוב, ופספסה עם הנהג, כאשר אני מצליח, מדי פעם, ל' הכניס מלה משלי, אולם אף היא, ואף הנהגים למיניהם, שהסיעונו לאורך הארץ ושי' היו צריכים להיות רגילים לגופה, היו פוסקים לעתים קרובות למדי מלהגם (או שתיקת אלם המופרעת רק עליידי חריקת הידיים האר' חזות בהגה) וצופים בציונות רבה בנוף.

לא נפקד מקומו של צבעי: זנבות המים הכסופים שנשי' תרכו לעשרות מטרים מא' חורי סירות המנוע שחצו את הכינרת, שדות שלף

